

JURIS KARLSONS

DZĪVES UN NĀVES DEJAS

DANCES OF LIFE AND DEATH

1. *El Cid. Dzīves un nāves dejas / El Cid: Dances of Life and Death* 9:48

Svīta no baleta *Antonija #Silmači* / Suite from the ballet *Antonija #Silmači*

2. *Antonija* 4:43

3. *Skroderi nāk / The tailors arrive* 3:09

4. *Zāra* 3:14

5. *Pindaciša un Ābrams / Pindaciša and Ābrams* 2:16

6. *Aleksis un Elīna / Aleksis and Elīna* 5:00

7. *Bites / Bees* 1:23

8. *Cik b(l)ēdīgi tie vecāki / The duet of Rūdis and Kārlēns* 2:25

9. *Antonija un Aleksis / Antonija and Aleksis* 5:53

10. *Fināls / Finale* 5:12

11. *Jāzepa vīzijas / Joseph's Visions* 19:31

TT: 59:34

Liepāja Symphony Orchestra

Guntis Kuzma

Daumants Kalniņš, baritone

Recorded at: Great Amber Concert Hall, Liepāja, September 5-8, 2022

Recording producer & sound engineer: Normunds Slava

Sound engineer assistant: Jānis Straume

Editing, mixing, mastering: Normunds Slava

Booklet text: Jānis Torgāns

English translation: Amanda Zaeska

Photos: Artūrs Kondrāts, Reinis Hofmanis

Design: Gundega Kalendra, Raugs.eu

Executive producer: Egīls Šēfers

© Liepāja Symphony Orchestra, 2023

© Liepāja Symphony Orchestra & LMIC/SKANI 148, 2023

Booklet in English / buklets latviešu valodā

skani.lv

lso.lv

As an artist and a representative of the field of music, **JURIS KARLSONS** (1948) can hardly be described in one sentence; he is diverse and versatile – flexible, so to speak – in his choice of creative ideas and genres. The somewhat bothersome adjective ‘open’ applies to him as well, for something extra-musical accompanies, underlies or even guides all of his purely musical ideas and versions. This may manifest itself quite directly, in the form of a poetic text or action on stage. But also more hypothetically, in the background, like an old chest with a double bottom: here a breaching of the concerto genre and performance concept with special comments, there an indulging of the search for the right variant of the symphonic genre, yet elsewhere the wide range of instruments selected and the combinations thereof. After all, plenty of miniatures of all kinds, too – both in the vocal and instrumental genres as well as, naturally, combined. Karlsons has had to try everything, test it with his own perception. While I would prefer not to pigeonhole him, one could perhaps risk describing him as moderately modern: without extremes, but on trend; not falling outside the paradigm of Latvian music, but nevertheless inscribing in it his own name and style.

The varied pieces on this album share a common characteristic: they are linked with the stage, with theatre, and therefore with another kind of art, namely, narrative art. Yes, in different forms and degrees of directness or indirectness, but the spotlights are there, not to mention the fact that all of the works are rooted in literary compositions as their original message, as their impulse. And I feel that Karlsons’ own contribution also includes a slice of theatre and theatricality. As it does in each one of us. With all the monologues and dialogues, the expositions and the silent final scenes... But, if it is a composer offering us such a view, such a vision, it must also contain a trick of sorts, a catch, a special angle, a lock and key.

EL CID: DANCES OF LIFE AND DEATH FOR SYMPHONY ORCHESTRA (2008)

Pierre Corneille’s *Le Cid* appeared at the Daile Theatre in Riga in 1996 (director Arnolds Liniņš), when Karlsons was no longer at the helm in terms of music (he had served as the theatre’s chief sound engineer from 1975 to 1982) but was simply (!) collaborating with Liniņš and the theatre. But what we have on this album is in no way taken directly from that production. No, not at all. It is a different genre, a different angle, a different *legend* (like a spy’s made-up story in case he gets caught, which doesn’t match his true self). The title also differs, with the Spanish-Moorish form *El Cid* as the folklorised hero (lord, ruler, knight – this last description likely being the most appropriate...) and the addition of *Dances of Life and Death*. Who knows whether Spain is even possible without the dances – even when the Guadalquivir murmurs and rushes (à la Pushkin). But, much more than reason and intellect, it is madness and irrationality that determines the tone here: fervour, passion, the voice of blood. And honour, nobility of spirit and integrity. The dances themselves (in their entirety and immediacy) at first seem sluggish and slow, sometimes also strained and tense, but then – a whirlpool, a maelstrom, vertigo. And one no longer knows whether this is life or death, or both at the same time.

SUITE FROM ANTONIJA #SILMAČĪ

The suite from the ballet *Antonija #Silmači* for symphony orchestra (2020; the ballet itself was composed in 2017 and premiered in 2018). The outlines of the plot are familiar to Latvian audiences, who have grown up with it. International audiences, however, may never fully understand all its twists and turns and undercurrents, but they will benefit from at least a very basic summary of the characters involved. So, the action takes place in Latvia, on the *Silmači* farmstead, as the play’s author Rūdolfs Blaumanis (1863–1908) imagined it in the early 20th century. The farm’s owner, Antonija, is a relatively young widow with a young daughter. She and the master tailor Dūdars once had feelings for each other. The head farmhand Aleksis, whom Antonija currently has her eyes on, is in fact in love with the young maid Elina. Amid the other characters are three older women (Bebene, the healer Tomuļmāte and the gossipy Pindaciša), three teens (Rūdolfs, Kārlēns, Ieviņa) and three local Jews (the merchant Ābrams, his son Joske, and Joske’s sweetheart, the very proper but poor dressmaker Zāra).

Karlsons has placed Antonija’s life and experiences (real or imagined feelings for Aleksis, hopes for a happy or at least peaceful marriage) at the centre of the narrative, and therefore the emotional core of the ballet, including its title, revolves around her. And oh, of course, the whole story takes place against the backdrop of the Midsummer celebration – at once a pan-Indo-European phenomenon and a deeply Latvian setting. But in the ballet, Antonija does not join in her household’s songs and rejoicing; she remains as if frozen. The play itself, in its very first performances as well as in its subsequent life on Latvian stages, has been closely linked with the sonorous, lively, spot-on music by Aleksandrs Būmanis (1881–1937), which also appears from time to time in the ballet score like a distant nod, a reminder, a prompt.

The suite’s nine movements are neatly arranged in terms of contrasts and opposites, and they follow the overall plot

quite loosely. The first movement, titled *Antonija*, begins in a seemingly calm, observant manner but becomes increasingly tense, with an almost drip-like rhythm, descending passages and little detail. In the second movement, *The tailors arrive!*, the party begins: excited commotion, anticipation, expectation, small allusions here and there... The third movement, *Zāra*, is cautious and light, with tiny Oriental-style steps that eventually grow into a hearty, joyous dance. But wait, wait! In the fourth movement, like a typical comedy duo, *Pindaciša* and *Ābrams* pull out all the stops. In sharp contrast, the fifth movement turns to *Aleksis* and *Elīna* for a portrait of two souls in love – quite dusky and misty, but increasingly brighter and warmer until it reaches the most lyrical flow in the entire story. The Bees provide a distinct scherzo in the sixth movement, with the motion organised as a small fugato and perpetuum mobile. Of course, the insects do no real harm, but they do kick up quite a hullabaloo. Needless to say, there are no bees in the performance. But theatre is theatre, and it is capable of everything...if it’s capable of anything at all. The seventh movement brings more contrast with the duet of *Rūdis* and *Kārlēns*, featuring a very deformed, almost drunken, version of the well-known tune from the play about the woes that children bring their parents...and vice versa. However, the eighth movement, *Antonija* and *Aleksis*, is truly woeful, with Aleksis admitting to Antonija that he does not love her and Antonija struggling to stifle her heartbreak. While not explicit, her emotions and expression grow like a snowball, stumbling and falling. Then the *Finale* – Antonija is withdrawn, as here one character appears, there another, and everything becomes entangled, confused, disordered. Antonija exists far from the revellers. In fact, the whole narrative closes far from a happy ending, with a harsh and severe conclusion in its place.

JOSEPH’S VISIONS FOR SYMPHONY ORCHESTRA AND SOLO BARITONE (2015)

As with *El Cid*, *Joseph’s Visions* are a reminiscence, a retrospective, a chronologically distant echo of the 1981 theatre production of *Joseph and His Brothers* (director Arnolds Liniņš). Yes, this is the Eastern desert, but this is also loneliness and solitude – important facets of Joseph’s reality in this work by classic Latvian poet and playwright Rainis. It first feels like a point of view, an observation, then also a phenomenon, an unexpected sign. In any case, it is a vision – into the past or the future, or both. All in all, there is a strong association with what is perceptible by the eye. No, this is not a light, romantic pastorate (from the Latin *pāstor* ‘shepherd’). It is a landscape, but more a view of the hot dust of the desert (Rainis, *Fatamorgāna* [Fata Morgana]), a fierce, overwhelming swelter, the scorching breath of the sand. However, the core remains perceivable by the eye (perhaps the inner, hidden eye): perspectives, gazes, and yes, visions. And another quite different dimension – the human voice. A stylised, uncultivated, rough voice – a somewhat sombre monologue of the soul as if thrusting, overcoming barriers. At one point it may remind one of the seemingly monotonous, lonesome chanting of the muezzin, but it is coarse, as if forming a counterbalance, with emotional thrusts from the deep abysses of time.

Jānis Torgāns

Born in 1948, **JURIS KARLSONS** is now among the older generation in Latvian music. He has been active in a wide range of roles as a musician and cultural figure, but above all as a composer in a variety of musical genres. He has also been a pedagogue, served as rector of the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music (1990-2007), and earned a Dr. honoris causa degree. The dynamic, diverse and prolific Karlsons has been a prominent public figure in music (consulting, serving on juries, commissions and councils) and was the chairman of the Latvian Composers' Union from 1989 to 1993. He is a recipient of the Order of the Three Stars, 3rd Class.

lmic.lv/karlsons

Conductor and clarinetist **GUNTIS KUZMA** is the principal conductor of the Liepāja Symphony Orchestra (LSO) as of the 2022/2023 season. Since 2014, he has superbly conducted concerts of the Latvian National Symphony Orchestra (LNSO) and has also appeared on several occasions with Sinfonietta Rīga, Sinfonia Concertante, the JVLMA Symphony Orchestra, the LSO and, in the summer of 2018, with the Latvian Festival Orchestra at the Šalc Festival.

Kuzma is a docent at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music and served as the head of the Department of Wind Instruments until 2019. He has played in the LNSO since 2002 and was principal of the orchestra's clarinet group from 2008 to 2014. He was also the principal clarinetist of the Sinfonietta Rīga chamber orchestra from its founding in 2006 until 2015.

Kuzma has participated in festivals and competitions with significant success. He enjoys playing in various chamber music projects and has a particular interest in contemporary music. Kuzma was nominated for the Latvian Grand Music Award in 2012 for outstanding work in an ensemble and received the award in 2018 for outstanding interpretation (Ādolfs Skulte's Symphony No. 5 with the LNSO).

THE LIEPĀJA SYMPHONY ORCHESTRA (LSO) has been sharing the love of music with listeners in Latvia and beyond for more than 140 years now.

The LSO's mission is to create a meaningful bond between music and people, making music accessible and enjoyable, and to celebrate our rich cultural heritage through beautiful music at every concert.

In 2010, the LSO acquired the status of a national orchestra, thus becoming a significant ambassador of Latvian culture throughout the world, delighting the audience both with classical music masterpieces at concerts and placing special emphasis on Latvian composers and promoting their works – the orchestra participates in premieres and commissions a significant amount of new works.

All compositions of the monumental 12 Liepāja Concerti cycle proposed by the LSO were exposed to the public and experts for appraisal. So far, the symphonies of Latvian composers such as Rihards Dubra, Imants Kalniņš, Andris Vecumnieks and Jānis Lūsēns have been performed in the LSO Latvian centenary symphony series, while in 2019, at the suggestion of the LSO, the opera *Saga of Suiiti* by Rihards Dubra was written.

One of the orchestra's most valuable traditions is the Liepāja International Star Festival, which has been held every spring since 1993. It was originally founded by Imants Resnis, the longtime chief conductor of the orchestra (1992-2009), as the Piano Stars Festival, and it has attracted almost 200 prominent soloists from all over the world.

Since autumn 2022, the chief conductor and artistic director of the LSO is Guntis Kuzma.

lso.lv

THE LIEPĀJA SYMPHONY ORCHESTRA

Diezin vai **JURIS KARLSONS** (1948) būtu ar vienu teikumu raksturojams gan kā mākslinieks, gan tieši kā mūzikas jomas pārstāvis: viņš ir daudzveidīgs un daudzpusīgs, jaunrades ideju un žanru izvēles ziņā, kā teicam, fleksibls. Arī viegli sakompromitētais atvērts viņam pieskanīgs: blakus (vai apakš) tīri muzikālai iecerēti un versijai allaž kāds ārpusmuzikāls pavadoņš vai pat režisors. Gan pavisam tieši – ar poētisku tekstu vai skatuvisku darbību saistīts. Gan arī hipotētisks, ne vienmēr priekšplānā jaušams, kā slavenā lādīte ar dubulto dibenu: te koncerta žanra un koncertēšanas idejas lauzums ar īpašām piebīdēm, te ļaušanās simfonijas žanra īstā varianta meklējumiem, te visdažādāko instrumentu izvēle un kombinācijas kopspēle. Galu galā – arī vesels birums visdažādāko miniatūru gan vokālajā jomā, gan instrumentālajā, gan – dabiski – kopā. Viss ir jāizmēģina, jāpārbauda ar paša uztveri. Negribētos pielīmēt kādu vienu raksturtēzi, bet kopskatu varētu riskēt iezīmēt ar mēreni moderns: bez galējībām, taču trendā, nekrītot laukā no latviešu mūzikas paradigmas, bet iezīmējot savu vārdu un burtu.

Šajā albumā iekļautos atšķirīgos skaņdarbus vieno kopēja īpašība: tie saistīti ar skatuvi, ar teātri, tāpat citu – vēstošu mākslu. Jā, dažādā veidā un tiešuma vai netiešuma pakāpē, taču rampas gaismā tur ir klāt, nerunājot par to, ka visiem opusiem saknē ir literārie sacerējumi, sākotnējais vēstījums, avota impulss. Un man šķiet, ka komponista paša dotumu klāstā arī ir kāda šķēle teātra, teatralisma, teatralitātes. Kā katrā no mums. Ar visiem monologiem un dialogiem, ekspozīcijām un fināla mēmajām ainām... Taču, ja reiz skaņradis mums šādu skatījumu, redzējumu piedāvā, tad tur arī ir kāds knifs, kāds īpašs rakurs, kāda slēdzene un atslēga.

EL CID. DZĪVES UN NĀVES DEJAS SIMFONISKAJAM ORĶESTRIM (2008)

Pjēra Korneija Sids (*Le Cid*) Dailes teātrī (1996, režisors Arnolds Liniņš) iestudēts laikā, kad Juris Karlsons vairs nebija uz komandlīnija mūzikas jomā (galvenais skaņu režisors, 1975–1982), bet vienkārši (!) sadarbojās ar Arnoldu Liniņu un teātri. Taču albumā mums pieejamais nekādi nav pa tiešo pārņemts no izrādes. Nē, nepavisam. Tas ir cits žanrs, cits rakurs, cita lēģenda (kā izlūka gatavais stāsts iespējamai iekrišanai, kurš nesakrīt ar viņa cilvēcisko patību). Arī virsraksts ir cits – gan spāniski mauriskais *El Cid* kā folklorizējis varoņtēls (kungs, valdnieks, bruņinieks – šis pēdējais laikam gan visvairāk...), gan klāt tam vēl *Dzīves un nāves dejas*. Nez vai bez tām dejām Spānijā vispār var iztikt – arī tad, kad *Gvadalkivira skrej un krāc...* (Puškins / Plūdons). Taču daudz vairāk nekā prāts un saprāts, te nosaka neprāts: kaisme, kaisle, asiņu balss. Un godaprāts, gara dižciltība un cildenums. Pašas dejas (visā kopumā un tiešumā) sākotnēji it kā gurdenas, lēnīgas, taču reizumis it nospriegotas, uzvilktas, un tad arī – virpulis, atvars, reibonis. Un vairs nav nošķirams – dzīve vai nāve, vai abas vienlaikus.

SVĪTA ANTONIJA #SILMAČI

SVĪTA no baleta *Antonija #Silmači* simfoniskajam orķestrim (2020, pats balets 2017, pirmiestudējums 2018). Sižeta kontūras latviešu auditorijai nav jāpārstāsta – tās no bērnu dienām zina vai ikviens. Savukārt internacionālajam klausītājam jau nemaz nav iespējams izstāstīt darbības metus un pavērsienus. Varbūt vienīgi iezīmēt kādus mezgla punktus caur darbības personu īsu reģistru. Viss notiek Latvijā, lauku sētā *Silmači* – kādu lugas autors Rūdolfs Blaumanis (1863–1908) 20. gadsimta sākumā to redzējis. Saimniece Antonija, vēl vitāla atraitne ar meitiņu, skrodermeistars Dūdars, ar kuru kādreiz tuvinājušies, Aleksis – priekšstrādnieks, kurš ieskatījies Elinā, jaunā kalponē, un abi cerējas. Tad vēl trīs, jāteic, vecenes – vaļņniece Bebene, dziedniece Tomuļmāte un vēl mutīgā kalpasieva Pindaciša. Tieši viņa par Antoniju lūgā isi konstatē: *Branga un priša diezgan vēl ir. Vecāka jau arī nav par Aleksī*. Tad jaunieši, īstenībā pusaudži Rūdolfs, Kārlēns un Leviņa. Un vēl žīdu trijotne: pāunu tirgotājs Ābrams, viņa dēls Joske un savukārt viņa iecerētā jaunā šneideriene Zāra (drusku ceremoniāla, ar manierēm, bet... *plika kā sūname adatine* – Ābrams par šo koliziju ir šausmās). Viņas

(Blaumaņal) žīdiskais akcents nav karikatūrisks, jo (teātrī!) ir īsts – pat baletā. Komponists vēstījuma centrā izvirzījis Antonijas dzīvi un pārdzīvojumus (īstās vai iedomātās jūtas pret Aleksī, cerības uz laimīgu vai vismaz mierīgu laulību) – tādej baleta emocionālais kodols gan viņas tēla, gan titula. Jā, un, protams, Līgovakars un Jāņu dienas gaidīšana – vispārindoeiropiska padarišana un dziļi latviska norise. Taču Antonija – baletā – tobrīd nepiedalās saimes dziesmās un liksmē: viņa ir sastingusi. Pati luga gan pirmuzvedumā, gan tālākajā gaitā cieši saistīta ar Aleksandra Būmaņa (1881–1937) skanīgo, trāpīgo un dzīvo mūziku, kas ik pa laikam pavidā arī baleta partitūrā – kā attāls mājiens, kā atgādinājums un uzvedinājums.

Svītas deviņas daļas glieti izkārtotas ar pretmetiem un kontrastiem, kopējo nosacīto sižetu spoguļojot pavisam brīvi. Pirmā daļa *Antonija* – sākumā it kā mierīga, vērojoša, tad aizvien vairāk nospriegota (*Sirds tik grūta?* Rainis) laikritma pilējums, leļupkrītošas skaņuvirtenes – vien dažas detaļas. Otrā – *Skroderi brauc!* Jā, iet vaļā: jautra burzma, gaidītprīeks, arī mazas alūzijas, nu, tik būs... Trešā – *Zāra*. Piesardzīgi, viegli (*Kā zagšus...* Blaumanis), orientāliem siksolišiem, bet tad ļaujās arī riktīgam dancim. Tomēr – paga, pag. Ceturtajā *Pindaciša un Ābrams* abi kā tipisks komiskais duets ar spilgtinājumiem un svīpļiem. Krass kontrasts piektajā daļā *Aleksis un Elinā*: izteikts dvēseļu portrets, gana krēslains un aizmiglots, taču arī aizvien gaišāks un siltāks līdz visa kontekstā pašam liriskākajam plūdumam. Skaidrs skerco ir sestā daļa *Bites*; te kustību organizē gan mazs fugato, gan perpetuum mobile paņēmiens. Nekādu lielu skādi jau bites nepadara, taču jampadracis pamatīgs. Lieki piebilst, ka nekādu bišu izrādē taču nav. Tomēr teātris ir teātris – tas spēj visu. Ja spēj. Vēlreiz krass kontrasts ar sekojošo septīto daļu – *Rūda un Kārlēna duetu*, kur pazīstamais it kā leijerkastes meldiņš (*Cik b(l)ēdīgi tie vecāki*) pavisam deformēts – gluži kā sareibis (kā paši puisieši). Astotā daļa *Antonija un Aleksis*. Te nu pa īstam bēdīgi – Aleksa grūtā atzīšanās un Antonijas jūtu klusais izvirdums. Tas nav skaidri formulēts, bet ekspresija aug kā kamols, krīt un gāžas. Fināls – Antonija kā iekšējā atbūtnē – te rādās viens, te otrs, te viss sajūk un sapinas. Antonija ir tālu no līgotājiem. Arī viss vēstījums pavisam tālu no *happy end*, drīzāk skaudrs un strikts noslēgums.

JĀZEPA VĪZIJAS SIMFONISKAJAM ORĶESTRIM AR BARITONA SOLO (2015)

Līdzīgi kā ar *Sīdu*, *Jāzepa vīzijas* ir atskats, retrospekcija, 1981. gada teātra izrādes *Jāzeps un viņa brāļi* (režisors Arnolds Liniņš) hronoloģiski attāla rezonanse. Jā, tas ir Austrumu tuksnesis, tā ir arī vienatnība un vientulība – svarīgas Raiņa Jāzepa reālās eksistences šķautnes. Pirmā asociācija – skatījums, vērojums, tad arī parādība, negaidīta zīme. Jebkurā gadījumā redzējums – pagātnē vai nākotnē, vai abēji. Kopumā stipra asociācija ar acīm tveramo. Nē, tā nav gaiši romantiska pastorāle (no lat. *pāstor* – gans). Tā ir gan ainava, bet drīzāk tas ir skatiens *tuksneša karstajos putekļos* (Rainis, *Fatamorgana*), neganta, nospiedoša svelme, smilšu dedzinošā elpa. Tomēr kodols – ar aci tverams (varbūt ar iekšējo, slēpto aci): redzējumi, raudzījumi, jā, vīzijas. Un vēl gluži cita dimensija – cilvēka balss. Stilizēti nekopta, raupja balss – padrūms dvēseles monologs kā grūdieniem, kā šķēršļus pārvarot. Vienbrīd rodas asociācija ar muedzina sevi vērsto šķietami vienmuļo dziedājumu, taču šis ir tieši raupjš, it kā pretvaru vairojot, ar emocionāliem grūdieniem no dziļākiem laikrites bezdibeņiem.

Jānis Torgāns

JURIS KARLSONS (1948) - tagad jau latviešu mūzikas senioru grupā. Plašas amplitūdas mūziķis un kultūras darbinieks. Vispirmām kārtām jau komponists - visdažādākajos žanros. Taču arī pedagogs un mūzikas augstskolas - Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas - rektors (1990-2007), *Dr. honoris causa*. Ievērojama muzikāli sabiedriskā darba figūra (žūrijas, komisijas, padomes, konsultācijas), savulaik Latvijas Komponistu savienības priekšsēdētājs (1989-1993). Triju Zvaigžņu ordenis (trešā pakāpe). Dinamisks, daudzveidīgs, ražīgs.

Imic.lv/karlsons

Diriģents un klarnetists **GUNTIS KUZMA** kopš 2022./2023. gada sezonas ir Liepājas Simfoniskā orķestra (LSO) galvenais diriģents. Kopš 2014. gada viņš ar panākumiem vada Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra (LNSO) koncertus, vairākkārt uzstājies ar *Sinfonietta Rīga*, *Sinfonia concertante*, JVLMA simfonisko orķestri, LSO un 2018. gada vasarā festivālā *Šalc* ar Latvijas Festivāla orķestri. 2018. gada janvārī Latviešu simfoniskās mūzikas lielkoncertā lielu atziņību guva Gunta Kuzmas un LNSO veiktais Ādolfa Skultes Piektās simfonijas lasījums. JVLMA docents; līdz 2019. gadam Pūšaminstrumentu katedras vadītājs. LNSO spēlē kopš 2002. gada, bijis LNSO klarnēšu grupas koncertmeistars no 2008. gada līdz 2014. gadam. No *Sinfonietta Rīga* dibināšanas 2006. gadā līdz 2015. gadam - šī orķestra pirmā klarnete. Ar panākumiem piedalījies festivālos un konkursos. Labprāt spēlē dažādos kamermūzikas projektos, daudz uzmanības pievērš laikmetīgajai mūzikai. Nominēts *Lielajai mūzikas balvai 2012* kategorijā *Par izcilu darbu ansamblī*, saņēmis *Lielo mūzikas balvu 2018* kategorijā *Par izcilu interpretāciju* (Ādolfa Skultes Piektā simfonija).

LIEPĀJAS SIMFONISKAIS ORĶESTRIS (LSO) jau vairāk nekā 140 gadu daļās mūzikas mīlestībā ar klausītājiem Latvijā un ārpus tās robežām.

LSO misija ir radīt jēgpilnu saikni starp mūziku un cilvēkiem, padarot mūziku pieejamu un baudāmu, lai ikkatrā koncertā ar skaistas mūzikas palīdzību svinētu mūsu bagāto kultūras mantojumu.

2010. gadā LSO ieguva valsts orķestra statusu, kļūstot par nozīmīgu Latvijas kultūras vēstnieku visā pasaulē, savos koncertos priecējot gan ar klasiskās mūzikas šedevriem, gan īpašu uzmanību pievēršot latviešu komponistiem un viņu daiļrades veicināšanai - orķestris piedalās gan pirmatskaņojumos, gan pasūtina jaundarbus.

Publikas un speciālistu vērtējumam nodoti visi LSO ierosinātā monumentālā 12 Liepājas koncertu cikla skaņdarbi. LSO saņēmis arī vairākas Latvijas Lielās mūzikas balvas un sešas reizes kļuvis par Latvijas mūzikas ierakstu gada balvas ieguvēju. Orķestris saņēmis arī citas nozīmīgas balvas.

2015. gada 6. un 7. novembrī LSO ar svinīgiem atklāšanas koncertiem ieskandināja savu jauno mājvietu - koncertzāli *Lielais dzintars*. LSO Latvijas simtgades simfoniju ciklā līdz šim atskaņotas tādu latviešu komponistu kā Riharda Dubras, Imanta Kalniņa, Andra Vecumnieka un Jāņa Lūsēna simfonijas, savukārt 2019. gadā pēc LSO ierosinājuma tapa Riharda Dubras opera *Suitu sāga*.

Viena no orķestra vērtīgākajām tradīcijām ir Liepājas Starptautiskais zvaigžņu festivāls, kas notiek ik pavasari jau kopš 1993. gada. To sākotnēji kā Pianisma zvaigžņu festivālu iedibināja kolektīva ilggadējais vadītājs (1992-2009), diriģents Imants Resnis, un tas sadarbibai ar orķestri piesaistījis teju 200 ievērojamus solistus no visas pasaules.

Kopš 2022. gada rudens LSO galvenais diriģents un mākslinieciskais vadītājs ir Guntis Kuzma.

Iso.lv

GUNTIS KUZMA

